

מעשה מבעל תפילה | רבי נחמן מברסלב

מעשה פעם אחד היה בעל-תפלה, שהיה עוסק תמיד בתפלות ושירות ותושבחות להשם יתברך והיה יושב חוץ לשוב, והיה רגיל לכנס לשוב והיה נכנס אצל איזה אדם מסתמא היה נכנס להקטנים במעלה, כגון עניים וכיוצא והיה מדבר על לבו מהתכלית של כל העולם, היות שבאמת אין שום תכלית כי אם לעסק בעבודת ה' כל ימי חייו ולבלות ימיו בתפלה להשם יתברך ושירות ותשבחות וכו' והיה מרבה לדבר עמו דברי התעוררות כאלו, עד שנכנסו דבריו באזניו, עד שנתרצה אותו האדם להתחבר עמו ותכף כשנתרצה עמו, היה לוקחו ומוליכו למקומו, שהיה לו חוץ לשוב, כי אותו הבעל-תפלה הנ"ל בחר לו מקום חוץ לשוב כנ"ל ובאותו המקום היה שם נהר לפניו, גם היה שם אילנות ופרות והיו אוקלים מן הפרות, ועל בגדים לא היה מקפיד כלל

וכן היה רגיל תמיד לכנס לשוב ולפתות ולרצות בני-אדם לעבודת השם יתברך לילך בדרך לעסק בתפלות וכו', וכל מי שהיה מרצה עמו, היה לוקחו ומוליכו למקומו חוץ לשוב כנ"ל והם היו עוסקים שם רק בתפלות ושירות ותושבחות להשם יתברך וודויים ותעניתים וסגופים ותשובה וכיוצא בזה והיה נותן להם חבורים, שהיו לו בעניני תפלות ושירות ותשבחות, וודויים, והיו עוסקים בזה תמיד, עד שהיו נמצאים גם באותן האנשים, שהביאם לשם, שהיו ראויים גם-כן לקרב בני-אדם לעבודת השם יתברך, עד שהיה נותן לאחד רשות, שגם הוא יכנס לשוב לעסק בענין הנ"ל, דהיינו לקרב בני-אדם להשם יתברך כנ"ל

וכן היה הבעל-תפלה הנ"ל עוסק בענין זה תמיד והיה מקרב בכל פעם אנשים ומוציאם מן הישוב כנ"ל, עד שנעשה רשם בעולם, והתחיל הדבר להתפרסם, כי פתאם נמלטו איזה אנשים מן המדינה, ולא נודע אים וכן נזדמן, שפתאם נאבד אצל אחד בנו וכיוצא בו, ולא נודע איפה הם, עד שנודע היות שנמצא הבעל-תפלה הנ"ל, שהוא הולך ומפתה בני אדם לעבודת השם יתברך כנ"ל, אך לא היה אפשר להכירו ולתפסו, כי הבעל-תפלה הזה היה מתנהג בחכמה, והיה משנה ומחליף עצמו אצל כל אחד ואחד בשנוי אחר, שאצל זה היה נדמה כעני, ואצל זה כסוחר, ואצל זה-בענין אחר וכיוצא בזה גם כשהיה נכנס לדבר עם בני-אדם, כשהיה רואה, שאינו יכול לפעל אצלם פונתו, היה מרמה אותם בדברים עד שלא היו מבינים כלל פונתו הטובה, וכאלו אין פונתו כלל לענין הנ"ל, דהיינו לקרב להשם יתברך, ולא היה אפשר כלל להבין, שפונתו לזה, אף-על-פי שבאמת כל עקר פונתו כשהיה מדבר עם בני-אדם, היה רק לזה לקרב להשם יתברך כנ"ל, כי כל פונתו היה רק זאת, רק כשהיה מבין, שאינו פועל אצלו, היה מסבבו ומעקמו ומרמהו, עד שלא היה יכול כלל להבין פונתו הטובה והיה הבעל-תפלה עוסק בענין זה, עד שנעשה רשם ופרסום בעולם, והיו מצפים לתפסו, אך לא היה אפשר כנ"ל

והיה הבעל-תפלה הנ"ל עם אנשיו יושבים חוץ לשוב, כנ"ל, ועוסקים רק בענינים הנ"ל בתפלה ושירות, ותשבחות להשם יתברך וודויים ותעניתים וסגופים ותשובות כנ"ל גם היה ענין הבעל תפלה הנ"ל, שהיה יכול להספיק לכל אחד ואחד מה שצריך ואם היה מבין באחד מאנשיו, שלפי מחו הוא צריך לעבודת ה', שיהא הולך מלבש במלבושי זהב, (שקורין גילדין גישטיק) היה מספיק לו, וכן להפך, שלפעמים נתקרב אליו איזה עשיר, והיה מוציאו מן הישוב כנ"ל, והיה מבין שזה העשיר צריך לילך בבגדים קרויעים ונבזים היה מנהיגו כך הכל כפי שהיה יודע צרך הספקת כל אחד ואחד היה מספיק לו ואצל אלו האנשים, שקרבם להשם יתברך, היה תענית או סגוף גדול, יקר יותר מכל התענוגים שבעולם, כי היה להם תענוג מן הסגוף גדול או מתענית יותר מכל התענוגים שבעולם

והיה היום, והיה מדינה, שהיה שם עשירות גדול, שהיו כלם עשירים, אך היה דרכם והנהגתם זר ומשנה מאד, כי הכל היה מתנהג אצלם כפי העשירות, שהיה ערך מעלת כל אחד ואחד כפי העשירות שלו, שמי שיש לו כך וכך אלפים או רבבות יש לו מעלה זו, ומי שיש לו כך וכך ממון יש לו מעלה אחרת, וכן כיוצא בזה כל סדר המעלות היה אצלם כפי הממון של כל אחד ואחד, ומי שיש לו כך וכך אלפים ורבבות כפי הסכום, שהיה קצוב אצלם הוא מלך וכן היה להם דגלים, שמי שיש לו כך וכך ממון הוא בדגל זה, ויש לו אותו המעלה פלונית באותו הדגל ומי שיש לו כך וכך ממון הוא בדגל אחר, ויש לו שם איזה מעלה באותו הדגל לפי ערך ממונו והיה קצוב אצלם כמה ממון יהיה לו, והיה נחשב באותו הדגל במעלה פלונית, וכמה ממון יהיה לו, והיה נחשב בדגל אחר באיזה מעלה, וכן הדרגא והמעלה של כל אחד ואחד היה הכל כפי הממון, כפי מה שהיה קצוב אצלם וכן היה קצוב אצלם, כשיש לו כך וכך ממון הוא סתם בן אדם ואם יש לו עוד פחות מזה הוא חיה או עוף וכיוצא והיה אצלם חיות רעות ועופות, דהיינו כשיש לו רק כך וכך הוא נקרא אריה אנושי (בלשון אשכנז איין מענטשליכר לייב) וכן כיוצא בזה שאר חיות רעות ועופות וכו',

דהינו שלפי מעוט ממונו הוא רק חיה או עוף וכו', כי עקר היה אצלם הממון, ומעלה ודרגה של כל אחד היה רק לפי הממון

ונשמע בעולם, שיש מדינה כזו, והיה הבעל-תפלה מתאנח על זה, והיה אומר: מי יודע עד היכן הם יכולים לילך ולתעות על ידי זה? ונמצאו אנשים מאנשיו של הבעל תפלה הנ"ל, ולא שאלו את דעתו כלל, והלכו לשם, אל המדינה הנ"ל, להחזירם למוטב, כי היה להם רחמנות גדול עליהם על שנתעו כל-כך בתאות ממון, ובפרט שהבעל תפלה הנ"ל אמר שהם יכולים לילך ולתעות יותר ויותר כנ"ל, על כן הלכו אלו האנשים הנ"ל אל אותו המדינה הנ"ל, אולי יחזירו אותם למוטב

והלכו לשם, ובאו אל המדינה הנ"ל, ונכנסו לאחד מהם, מסתמא נכנסו לאיזה חיה (דהינו לאדם, שהוא קטן במעלה, כי יש לו סך מועט, שהיה נקרא אצלם חיה, כנ"ל) והתחילו לדבר עמו בדרכם, אשר באמת אין זה תכלית כלל, ועקר התכלית הוא רק עבודת ה' וכו' ולא שמע להם כלל, כי כבר נשתרש אצלם, שעקר הוא רק הממון וכן היה מדבר עוד עם אחר ולא שמע אלו גם-כן והוא (הינו) אחד מאנשי הבעל-תפלה הנ"ל) היה מרבה לדבר עמו; והשיב לו זה האיש, שדבר עמו ויתר מזה אין לי פנאי כלל לדבר עמך שאלו: מפני מה? השיב לו: היות שאנחנו פלנו מוכנים עתה לעקר מן המדינה לילך למדינה אחרת באשר שראינו, שעקר התכלית הוא רק הממון, על כן נספס אצלנו לילך למדינה, ששם יכולין לעשות ממון, דהינו שיש שם עפר, שעושין ממנה זהב וכסף, על כן אנו צריכים עתה לילך פלנו אל אותה המדינה

גם נספס אצלם, שהם רוצים, שיהיו אצלם כוכבים ומזלות גם-כן, דהינו שמי שיהיה לו כל-כך ממון כפי הסכום שקצבו על זה הוא יהיה כוכב, כי מאחר שיש לו כל-כך ממון יש לו הכח של אותו הכוכב, כי הכוכב מגדל הזהב, כי מה שיש עפר, שעושין ממנה זהב, זהו מחמת הכוכב שמגדל באותו המקום עפרות זהב נמצא שהזהב הוא נמשך מן הכוכבים, ומאחר שיש לאחד כל-כך זהב, נמצא שיש לו כח אותו הכוכב, ועל כן הוא בעצמו כוכב וכן אמרו, שיהיו אצלם מזלות גם כן, דהינו כשיהיה לאחד כן וכך כפי הסכום שקצבו על זה הוא יהיה מזל וכן עשו להם מלאכים, הכל כפי רבוי הממון כנ"ל, עד שהספימו ביניהם, שיהיו להם גם-כן אלקות, שמי שיהיה לו רבוי ממון הרבה כן וכך אלפים ורבבות כפי מה שקצבו על זה הוא יהיה אלוך, כי מאחר שהאלקים שופע בו כל-כך ממון, על כן הוא בעצמו אלוך וכן קימו ועשו ככל הנ"ל

גם אמרו, שאין ראוי להם לישיב כלל באוירא דהאי עלמא, ואין ראוי להם להתערב עם בני העולם, שלא יטמאו אותן, כי שאר בני העולם הם טמאים כנגדם, על כן ישבו עצמן, שיבקשו להם הרים הגבוהים ביותר מכל העולם וישבו שם, כדי שיהיו מרוממים מאוירא דעלמא ושלחו אנשים לבקש ולחפש הרים הגבוהים כנ"ל, והלכו ובקשו ומצאו הרים גבוהים מאד והלכו כל בני המדינה וישבו שם, על ההרים הגבוהים, הינו שעל כל הר והר ישבו שם איזה קבוץ מאנשי המדינה הנ"ל, ועשו סביב ההר חזקת גדול, והיה שם חפירות גדולות וכיוצא סביב ההר, עד שלא היה אפשר בשום אופן, שיבוא אליהם שום אדם, כי לא היה רק שביל נעלם אל ההר באפן שאדם אחר לא היה יכול כלל לבוא אליהם, וכן בהר השני וכן בכל ההרים עשו חזקת וכו' כנ"ל והעמידו שומרים ברחוק מן ההר, כדי שלא יתקרב להם זר, והם היו יושבים שם, על ההרים, והיו מתנהגים במנהג הנ"ל והיו להם אלהות רבים דהינו לפי הממון כנ"ל

ומאחר שהיה העקר אצלם הממון, עד שעל-ידי ממון הרבה היו נעשים אלוך, על כן היה להם חשש מרציחה וגזלה, כי כל אחד יהיה רוצח וגזלן כדי שיהיה נעשה אלוך על ידי הממון שיגזל, אך אמרו, שמאחר שהוא אלוך (דהינו העשיר בעל הממון הוא אלוך), הוא ישמר מגזלות ורציחות ותקנו עבודות וקרבנות, שיהיו מקריבים ומתפללים אל האלקות הנ"ל גם היו מקריבים בני-אדם, והיו מקריבין את עצמן אל האלקות הנ"ל, כדי שיהיה נכלל בו ואחר-כך יתגלגל ויהיה עשיר, כי עקר האמונה היה אצלם הממון כנ"ל והיה להם עבודות וקרבנות וקטרות, שהיו עובדים בהם את האלקות הנ"ל (דהינו בעלי הממון הרבה כנ"ל) ובדאי אף-על-פי-כן היתה המדינה מלאה מרציחה וגזלה, כי מי שלא היה מאמין בעבודות הנ"ל, היה רוצח וגזלן, כדי שיהיה לו ממון, כי עקר היה אצלם הממון כנ"ל, כי על-ידי הממון יכולים לקנות כל דבר אכילה ומלבושים, ועקר חיות האדם-על-ידי הממון (כן היתה סברתם לפי דעתם המשבשת והנבוכה) על כן היה הממון האמונה שלהם והיו משתדלים, שלא יהיה נחסר אצלם ממון כלל, כי הממון הוא עקר האמונה והאלקות שלהם כנ"ל, אדרבא, צריכים להשתדל להוסיף ולהכניס ממון ממקומות אחרים לתוך המדינה והיו יוצאים מהם סוחרים לסחור במדינות אחרים כדי להשתכר ממון, להכניס ממון יותר לתוך המדינה וצדקה-בדאי הוא אסור גדול לפי דעתם, כי הוא מחסיר שפע ממונו אשר נתן לו האלקים, אשר זה הוא העקר, שיהיה לו ממון, והוא פוגם ומחסיר ממונו, על כן בדאי היה אסור אצלם לתן צדקה גם היה אצלם ממנים, שהיו ממנים להשיג על כל אחד אם יש לו כל-כך ממון כמו שהוא אומר, כי כל אחד היה צריך להראות עשרו בכל פעם, כדי שיהיה נשאר באותו המעלה, שהיה לו לפי ממונו כנ"ל ולפעמים היה נעשה מחיה אדם, ומאדם-חיה, דהינו כשאחד אבד ממונו, אזי נעשה

מאדם חיה אחר שאין לו ממון, וכן להפך: כשאחד הרויח ממון, אזי נעשה מחיה אדם וכן בשאר המעלות כפי הממון כנ"ל והיו להם צורות ופארטורעטין [דמות דיוקן] של אותן האלקות (דהינו בעלי הממון), והיו אצל כל אחד ואחד צורות הללו, והיו מחבקים ומנשקים אותם, כי זה היה העבודה והאמונה שלהם כנ"ל

והאנשים הנ"ל, דהינו האנשים הכשרים של הבעל-תפלה הנ"ל, חזרו למקומם וספרו הבעל-תפלה מגדל הטעות והשטות של אותה המדינה אין הם נבוכים מאד בתאות ממון, ושהם רוצים לעקר למדינה אחרת ולעשות להם כוכבים ומזלות ענה ואמר הבעל-תפלה הנ"ל, שהוא מתירא, שלא יתעו יותר ויותר, אחר-כך נשמע, שעשו לעצמן אלקות, כנ"ל ענה ואמר הבעל-תפלה הנ"ל, שעל דבר זה היה מתירא ודואג מתחלה

והיה לו להבעל-תפלה רחמנות גדול עליהם, ונתישב לילך בעצמו לשם, אולי ישיב אותם מטעותם והלך לשם הבעל-תפלה ובא אל השומרים, שעומדים סביב ההר והשומרים מסתמא היו אנשים קטנים במעלה, שהם רשאים לעמד באוירא דהאי עלמא, כי אנשים, שיש להם מעלות מחמת הממון כנ"ל, הם אינם יכולים כלל להתערב עם בני העולם ולעמד באוירא דהאי עלמא, שלא יטמאו עצמן כנ"ל, ולא היו יכולים לדבר כלל עם בני העולם, שלא יטמאו אותם בהגל פיהם (על כן בודאי השומרים שעמדו חוץ לעיר, היו קטנים במעלה כנ"ל), אך גם השומרים היה להם הצורות הנ"ל, והיו מחבקים ומנשקים אותם בכל פעם, כי גם אצלם היה עקר האמונה הממון כנ"ל

ובא הבעל-תפלה הנ"ל אצל שומר אחד, והתחיל לדבר עמו מהתכלית: באשר שעקר התכלית הוא רק עבודת ה'תורה ותפלה ומעשים טובים וכו', והממון הוא שטות ואינו תכלית כלל וכו' ולא שמע אליו כלל השומר הנ"ל, כי כבר נשקע אצלם מימים רבים, שעקר הוא רק הממון כנ"ל וכן הלך הבעל-תפלה לשומר שני ודבר עמו גם כן כנ"ל ולא שמע אליו גם כן וכן הלך אל כל השומרים-ולא שמעו אליו כלל וישב עצמו הבעל-תפלה ונכנס לתוך העיר, שהיתה על ההר כנ"ל, כשבא לשם, היה אצלם פליאה, ושאלו אותו: איך נכנסת לכאן כי לא היה אפשר לשום אדם לנכנס אצלם כנ"ל השיב להם: מאחר שכבר נכנסתי, יהיה איך שיהיה, מה אתם שואלים על זה? והתחיל הבעל-תפלה לדבר עם אחד מהתכלית וכו' כנ"ל, ולא שמע אליו כלל, וכן השני וכן כלם, כי כבר נשקעו בטעותם הנ"ל והיה הדבר תמוה בין אנשי העיר על שפא אדם אצלם ומדבר אליהם כדברים האלה הפך אמונתם, והרגישו בעצמן, אולי האדם הזה הוא הבעל-תפלה, כי כבר נשמע אצלם, שיש בעל-תפלה כזה בעולם, כי כבר נתפרסם הדבר של הבעל-תפלה בעולם כנ"ל, והיו קורין אותו בעולם (דער פרומר בעל-תפלה) [בעל תפילה וחסיד ירא], אך לא היה אפשר להם להפירו ולתפסו, כי היה משנה עצמו אצל כל אחד ואחד אצל זה היה נדמה כסוחר, ואצל זה פעני וכו' כנ"ל, ותכף נמלט משם

ויהי היום, והיה גבור, שנתקבצו אליו כמה גבורים והיה הגבור עם גבוריו הולך וכובש מדינות, ולא היה רוצה כי אם הכנעה וכשהיו בני מדינה מכניעים עצמן תחתיו היה מניחם; ואם לאו-היה מחריבם והיה הולך וכובש, ולא היה רוצה שום ממון רק הכנעה שיהיו תחתיו והיה דרכו של הגבור שהיה שולח למדינה גבוריו, כשהיה עדין רחוק ממנה הרבה חמשים פרסאות שיכניעו עצמן תחתיו, והיה כובש מדינות כנ"ל

והסוחרים של המדינה של עשירות הנ"ל, שהיו סוחרים במדינות אחרות כנ"ל, באו למדינתם, וספרו מהגבור הנ"ל, ונפל עליהם פחד גדול ואף-על-פי שהיו מרצים להכניע עצמן תחתיו, אך ששמעו, שהוא ממאס בממון, ואינו רוצה ממון כלל, וזה היה הפך אמונתם, על כן היה בלתי אפשר אצלם להכניע תחתיו, כי היה אצלם כמו שמד, מאחר שאינו מאמין כלל באמונתם דהינו בממון, ונתיראו מאד מלפניו והתחילו לעשות עבודות ולהקריב קרבנות לאלקות הנ"ל, והיו לוקחים חיה (דהינו מי שיש לו ממון מעט, שהוא חיה אצלם) והקריבו לקרבן לאלקות הנ"ל וכיוצא באלו העבודות כנ"ל

והגבור הנ"ל היה הולך ומתקרב אליהם בכל פעם, והתחיל לשלח אליהם גבוריו מה הם רוצים, כדרכו כנ"ל והיה עליהם פחד גדול, ולא היו יודעים מה לעשות ויעצו אותם אנשים סוחרים שלהם היות שהיו במדינה, שכל בני המדינה הם כלם אלקות, ונוסעים עם מלאכים, דהינו שכל אנשי אותה המדינה מקטן ועד גדול הם כלם עשירים מפלגים, עד שהקטן שבהם הוא גם-כן אלוך לפי טעותם (כי הקטן שבהם הוא עשיר מפלג ויש לו כל-כך כשעור הקצוב לאלוך אצלם וכו'ל), וגם נוסעים עם מלאכים, כי הסוסים שלהם הם מכסים בעשירות גדול בזהב וכיוצא, עד שפסוי של סוס אחד עולה לסך של מלאך שלהם, נמצא שנוסעים עם מלאכים, שקושרים שלשה זוגות מלאכים אל העגלה ונוסעים עמהם, בכך צריכין לשלח אל אותה המדינה, ומשם יהיה להם עזרה בודאי, מאחר שכל המדינה הם כלם אלקות (כל זה היתה עצת הסוחרים שלהם) והוטב הדבר בעיניהם מאד, כי היו מאמינים, שבודאי יהיה להם ישועה משם, מאחר שהם כלם אלקות כנ"ל

והבעל תפלה הנ"ל ישב עצמו, שילך עוד הפעם אל אותו המדינה הנ"ל, אולי אף-על-פי-כן ישיב אותם מטעותם זה והלך לשם, ובא אל השומרים, והתחיל לדבר עם שומר אחד כדרכו וספר לו השומר מהגבור הנ"ל, שיש להם פחד גדול מפניו וכו' כנ"ל ושאל אותו הבעל תפלה: ומה אתם רוצים לעשות? וספר לו השומר ענין הנ"ל, שהם רוצים לשלח אל המדינה שהם כלם אלקות וכו' כנ"ל ושחק ממנו מאד הבעל-תפלה ואמר לו: הלא הכל שטות גדול, כי גם בני אותה המדינה הם כלם רק בני אדם כמונו, וגם אתם כלכם ואלקים שלכם, כלם הם רק בני-אדם ולא אלוהים, רק שיש יחיד בעולם, שהוא הבורא יתברך שמו, ואותו לבד ראוי לעבד, ולו ראוי להתפלל, וזהו עקר התכלית וכיוצא בדברים אלו דבר הבעל-תפלה אל השומר הנ"ל ולא שמע אליו השומר, כי כבר נשקע אצלם טעותם מימים רבים, כנ"ל אך אף-על-פי-כן הבעל תפלה הרבה עליו דברים, עד שבסוף השיב לו השומר: ויתר מזה מה אני יכול לעשות? הלא אני רק יחיד בעלמא (ויש כנגדי בני המדינה, שהם רבים) וזאת התשובה היתה קצת נחמה להבעל-תפלה, כי הבין, שהתחילו דבריו קצת לנכס באזני השומר, כי הדברים שדבר הבעל-תפלה מקדם, בפעם הראשונה עם אותו השומר, והדברים, שדבר עתה נתקבצו יחד, עד שעשו איזה רשם בלב, עד שהתחיל מעט להסתפק ולנטות אליו קצת, כנראה מתוך התשובה הנ"ל וכן הלך הבעל-תפלה אל השומר השני ודבר עמו גם-כן כנ"ל, ולא שמע אליו גם-כן, ובסוף השיב לו גם-כן כנ"ל: הלא אני יחיד כנגד בני המדינה וכו' כנ"ל, וכן כל השומרים כלם השיבו לו תשובה זו בסוף

אחר-כך נכנס הבעל-תפלה אל העיר והתחיל שוב לדבר עמם כדרכו, באשר שכלם בטעות גדול, ואין זה תכלית כלל, רק עקר התכלית-לעסק בתורה ותפלה וכו' ולא שמעו אליו, כי כלם נשקעו מאד בזה מימים רבים וספרו לו מהגבור, ושהם רוצים לשלח אל המדינה, שהם כלם אלקות וכו' כנ"ל ושחק מהם גם-כן ואמר להם, שהוא שטות, ושכלם רק בני-אדם וכו', והם לא יוכלו לעזר לכם כלל, כי אתם בני-אדם, והם בני-אדם, ואינם אלוהים, רק שיש יחיד יתברך שמו וכו' ועל ענין הגבור אמר להם (בלשון תמה, כדרך שמתמיה אדם ואומר): האם אינו זה הגבור (הידוע לי)? ולא הבינו דבריו אלו וכן היה הולך מאחד לחברו ומדבר עמיהם כנ"ל ועל ענין הגבור אמר לכל אחד כנ"ל, אם אינו זה הגבור וכו' כנ"ל ולא הבינו דבריו

ונעשה רעש בעיר, באשר שנמצא אחד, שמדבר כזאת, שעושה שחוק מאמונתם ואומר, שיש יחיד וכו', ובענין הגבור הוא אומר כנ"ל; והבינו, שבנדאי הוא הבעל-תפלה, כי כבר היה נתפרסם אצלם כנ"ל וצויו לחפש אחריו ולתפסו, אף-על-פי שהוא משנה עצמו בכל פעם כנ"ל (הינו פעם נדמה כסוחר, ופעם כעני וכו' כנ"ל), אך הם ידעו מזה גם-כן, שהבעל-תפלה הנ"ל הוא משנה עצמו בכל פעם, וצויו לחקר אחריו ולתפסו וחפשו אחריו ותפסהו והביאווה אל השרים והתחילו לדבר עמו, ואמר להם גם-כן כנ"ל; באשר שכלם בטעות ושטות גדול, ואין זה תכלית כלל (הינו שהממון אינו התכלית כלל), רק שיש יחיד, שהוא הבורא יתברך שמו וכו', ובני אותה מדינה שאתם אומרים, שהם כלם אלקות, לא יוכלו לעזר לכם כלל, כי הם רק בני-אדם וכו' ונחשב אצלם למשגע, כי כל בני המדינה היו שקועים בטעות של הממון כל-כך כנ"ל, עד שזה שדבר כנגד דעתם וטעותם, היה נחשב למשגע

ושאלו אותו: מה זה שאתה אומר על ענין הגבור (בלשון תמה) אם אינו זה הגבור כנ"ל? השיב להם: שאני הייתי אצל מלך אחד, ונאבד אצלו גבור ואם הגבור הנ"ל הוא אותו הגבור, יש לי הכרות עמו ויתר מזה: מה שאתם בטוחים במדינה הנ"ל, שהם כלם אלקות, זהו שטות, כי הם לא יוכלו לעזר לכם; ולדעתי, אם תהיו בטוחים עליהם אדרבא, זה יהיה מפלה שלכם אמרו לו: מנין אתה יודע זאת? השיב להם: היות שאצל המלך הנ"ל, שהוא היה אצלו, כנ"ל, היה לו יד, דהינו שיהיה אצל אותו המלך תמונת יד עם חמש אצבעות ועם כל השרטוטין שיש על היד, וזאת היד היתה הלאנד-קארט (הינו מפת העולם) של כל העולמות וכל מה שהיה מן בריאת שמים וארץ עד הסוף ומה שיהיה אחר-כך-הכל היה מציר על אותו היד, כי היה מציר בשרטוטי היד ציור עמידת כל עולם ועולם עם כל פרטיו כמו שמציר על הלאנד-קארט (כידוע לבקיאים בענין ציור מפת העולם, שקורין לאנד-קארט) והיה בהשרטוטין כמו אותיות כמו שבלאנד-קארט כתובים אותיות אצל כל דבר ודבר כדי לידע מה הוא הדבר הזה, דהינו לידע, שכאן הוא עיר פלוני, וכאן-נהר פלוני וכיוצא כמו כן ממש היה נרשם בשרטוטי היד הנ"ל כמו אותיות, שהיו האותיות נרשמים אצל כל דבר ודבר, שהיה נרשם על היד, כדי לידע מהות הדבר וגם פרטי כל המדינות ועירות ונהרות ונשרים והרים ושאר דברים פרטיים-הכל היה נרשם על היד בשרטוטין הנ"ל, ואצל כל דבר היו כתובים אותיות, שזהו דבר פלוני, וזה דבר פלוני וגם כל בני-אדם שהולכים בתוך המדינה וכל המארעות שלהם-הכל היה נרשם שם והיה כתוב שם גם כל הדרכים ממדינה למדינה וממקום למקום, ומחמת זה הייתי יודע לנכס אל העיר הזאת מה שאי-אפשר לשום אדם לנכס לכאן וכן אם אתם רוצים לשלח אותי לעיר אחרת, אני יודע הדרך גם-כן הפל על-ידי היד הנ"ל וכן היה נרשם בה הדרך מעולם לעולם, כי יש דרך ונתיב, שעל-ידו יכולין לעלות מארץ לשמים (כי אי-אפשר לעלות לשמים, מחמת שאין יודעין הדרך, ושם היה נרשם הדרך לעלות לשמים), והיה נרשם שם כל הדרכים שיש מעולם לעולם, כי אליהו עלה לשמים בדרך פלוני, והיה כתוב שם אותו

הדרך, ומשה רבנו עלה לשמים בדרך אחר, והיה כתוב שם אותו הדרך גם-כן, וכן חנוך עלה לשמים בדרך אחר, והיה כתוב שם גם אותו הדרך וכן מעולם לעולם-הכל היה נרשם בשרטוטי היד הנ"ל גם היה נרשם על היד כל דבר ודבר כפי מה שהיה בעת בריאת העולם, וכפי ההנהלה שלו, וכפי מה שיהיה אחר-כך, כגון סדום היה נרשם שם כפי מה שהיתה בעת ישובה, קדם שנהפכה, גם היה מציר שם הפיכת סדום, כמו שהעיר נהפכת, וגם היה מציר שם ציור של סדום, שיש לה אחר ההפיכה, כי היה נרשם על היד מה שהיה ומה שהיה ומה שיהיה ושם, באותו היד, ראיתי, שאותו המדינה הנ"ל, שאתם אומרים עליהם, שהם כלם אלקות עם כל האנשים הבאים אליהם לקבל עזר מהם- כלם יהיו נכלין ואובדין (כל זה השיב להם הבעל-תפלה)

ונפלא בעיניהם הדבר מאד, כי היו נכרים דברי אמת, כי זה ידוע, שעל הלאנד- קארט מציר כל הדברים והבינו שגם דבריו נראין דברי אמת, כי זה רואין, שאפשר לקבץ ולחבר שני שרטוטין של היד, והיה מהם אות (על כן הבינו, שדברים אלו הנ"ל, אי- אפשר לבדות זאת מלבד-ונפלא בעיניהם מאד) ושאלו אותו היכן הוא המלך הנ"ל? אולי יגלה לנו דרך איך למצא ממון? השיב להם: עדין אתם רוצים ממון (בלשון תמה)? מממון לא תדברו כלל

שאלו אותו: אף-על-פי-כן, היכן הוא המלך הנ"ל? השיב להם: גם אני איני יודע מהמלך הנ"ל, ומעשה שהיה כן היה שהיה מלך ומלכה, והיה להם בת יחידה, והגיע סמוך לפרקה, והושיבו יועצים לייעץ את מי ראוי להשיאה לו וגם אני הייתי שם בין בעלי העצה, כי המלך היה אוהב אותי והיתה עצתי-שיתנו לה את הגבור, באשר שהגבור עשה לנו כמה טובות, שפבש כמה מדינות, על כן ראוי שיתנו לו את הבת-מלכה לאשה והוטבה עצתי מאד, והסכימו כלם לזה והיתה שמחה גדולה שם על שמצאו חתן להבת-מלכה והשיאו אותה עם הגבור, וילדה הבת-מלכה ולד ואותו התינוק היה יפה-תאר מאד מאד שלא היה יפי של מין אנושי כלל, ושערותיו היו של זהב, והיה להם כל הגונים, ופניו היו כפני חמה, ועיניו היו אורות אחרים, והתינוק הזה נולד עם חכמה גמורה כי ראו בו תכף (בשעת ההולדה), שהוא חכם גמור, שכשהיו מדברים בני-אדם, במקום שצריכין לשחק היה שוחק, וכן פיוצא בזה, כי הפירו בו, שהוא חכם גדול, רק שעדין אין לו התנועות של גדול, כגון דבור וכיוצא

והיה אצל המלך מליץ, דהינו דברן בעל לשון ומליצה, שהיה יכול לדבר ולהמליץ דברי צחות נפלאים מאד, שירות ותושבחות להמלך והמליץ היה גם מעצמו מליץ נאה, אך המלך הנ"ל הראה לו דרך איך יעלה לקבל כח חכמת המליצה, ועל-ידי- זה היה מליץ נפלא מאד מאד

גם היה להמלך חכם והחכם היה גם-כן מעצמו חכם, אך המלך הראה לו דרך, איך יעלה ויקבל חכמה, ועל-ידי-זה היה חכם נפלא מאד,

וכן הגבור היה גבור מעצמו והמלך הראה לו דרך איך יעלה ויקבל גבורה, ועל-ידי זה היה גבור נפלא ונורא מאד, כי יש חרב שהיא תולה באויר העולם, ויש להחרב הזאת שלשה כחות: כשמגביהין את החרב, אזי בורחים ונסים כל שרי החילות, וממילא יש להם מפלה, כי כשנסים השרים, אין מי שינהוג המלחמה, ואזי אין תקומה במלחמה, אך אף-על-פי-כן אפשר שיתקרבו הנשארם למלחמה ויש להחרב הנ"ל, שני פיות, ויש להם שני כוחות, שעל- ידי חד אחד נופלים כלם, ועל-ידי חד השני מגיע להם החלי, (שקורין דאר), דהינו שבשרם נכחש ונימס, כידוע חלי זה, רחמנא לצלן, הינו שרק על-ידי התנועה שעושין באותו החרב במקום שהיא, על-ידי-זה מגיע להשוואים כנ"ל, דהינו על-ידי כל חד וחד הכח שיש לה והמלך הראה להגבור הדרך שיש להחרב הנ"ל, ומשם קבל גבורתו הגדולה

וגם אני, הראה לי המלך הדרך לענין שלי, וקבלתי משם מה שאני צריך

וכן היה להמלך אוהב נאמן שהיה אוהב, את עצמו עם המלך באהבה נפלאה ונוראה מאד מאד, עד שלא היה אפשר להם כלל שלא יראו זה את זה איזה שעה אך אף-על-פי-כן יש שעות, שצריכין להתפרד קצת והיו להם צורות, שהיו מצירין צורת שניהם, והיו משעשעין עצמן באלו הצורות בעת שנופרדו אחד מחברו והצורות האלו היו מצירין איך המלך עם האוהב נאמן אוהבים עצמן ומחבקים ומנשקים עצמן באהבה גדולה והיה סגלה לאלו הצורות, שמי שהיה מסתכל באלו הצורות היה מגיע לו אהבה גדולה מאד (הינו שמדת האהבה באה למי שהיה מסתכל באלו הצורות) וגם האוהב נאמן קבל האהבה מן המקום שהראה לו המלך

והגיע עת שהלכו כל הנ"ל, כל אחד ואחד למקומו לקבל משם כחו, דהינו המליץ והגבור וכל אנשי המלך הנ"ל, כל אחד ואחד עלה למקומו הנ"ל לחדש שם כחו

ויהי היום, והיה רוח סערה גדולה בעולם והרוח סערה הזה בלבב את כל העולם כלו והפך מים ליבשה, ומיבשה לים וממדבר ישוב, ומישוב מדבר-והפך את כל העולם כלו ובא הרוח סערה הזה לתוך בית המלך ולא עשה שם שום הזק, רק שנכנס הרוח סערה וחסף את הולד של הבת-מלכה הנ"ל ובתוך הרעש, (שקורין אומפיט), תכף כשחטף את התינוק היקר הנ"ל, רדפה הבת-מלכה אחריו וכן המלכה וכן המלך, עד שנתפזרו כלם, ולא נודע מקומם אים ואנחנו כלנו לא היינו בכל זה, כי היינו עולים כל אחד ואחד למקומו לחדש כחו כנ"ל, וכשחזרנו ובאנו-לא מצאנו אותם כלם כנ"ל, וגם היד הנ"ל נאבדה אז,

ומאז נתפזרו כלנו, ומאז אין אנו יכולים עוד לעלות כל אחד ואחד למקומו לחדש כחו, כי אחר שנהפך ונתבלבל העולם כלו ונחלפו כל מקומות העולם-מים ליבשה וכו', כנ"ל, בודאי אי-אפשר עתה לעלות בדרכים הראשונים, כי עתה צריכים דרכים אחרים לפי חלוף ושנוי המקומות, ועל כן לא היינו יכולים עוד לחזור ולעלות כל אחד ואחד למקומו לחדש כחו הנ"ל, אך הרשימה שנסאר אצל כל אחד ואחד היא גם-כן גדולה מאד,

ואם הגבור הזה הוא הגבור של המלך הנ"ל, הוא בודאי גבור גדול מאד (כל זה השיב הבעל-תפלה להאנשים הנ"ל) והם שמעו דבריו, ותמהו מאד, והחזיקו את הבעל-תפלה, ולא הניחו אותו לילך מאתם (כי אולי הגבור שבא עליהם הוא הגבור הנ"ל, שיש להבעל-תפלה הכרות עמו)

והגבור הנ"ל היה הולך ומתקרב ושולח בכל פעם שלוחיו, עד שנתקרב ובא אליהם, ועמד חוץ לעיר ושולח להם שלוחיו ונתיראו מאד, ובקשו מהבעל-תפלה הנ"ל, שיתן להם עצה ואמר הבעל-תפלה, שצריכין לחקר הדרך והנהגה של אותו הגבור כדי שיכיר על-ידי-זה אם הוא אותו הגבור (דהינו הגבור של המלך הנ"ל)

והלך הבעל-תפלה, ויצא אל הגבור הנ"ל, ובא אל המחנה של הגבור, והתחיל לדבר עם גבור אחד מגבוריו של הגבור (הינו עם אחד מהשומרים כדי לחקר אם הוא אותו הגבור הנ"ל) ושאל אותו הבעל-תפלה: מה מעשיכם ואיך נתחברתם עם הגבור הזה? השיב לו (הינו אחד מהגבורים הנ"ל השיב להבעל-תפלה) מעשה שהיה, כך היה

היות שנמצא כתוב בספרי דברי-הימים שלהם (שקורין קראויניקיש), איך שהיה רוח סערה גדולה בעולם, והרוח סערה הפך את כל העולם כלו, שהפך מים ליבשה ומיבשה לים, וממדבר ישוב וכו', ובלבל את כל העולם כלו, ואחר הרעש והבלבול שנתבלבלו כל העולם, ישבו עצמן בני העולם לעשות להם מלך וחקרו מי ראוי לעשותו מלך עליהם, וחקרו ואמרו באשר שעקר הוא התכלית, על כן מי שהוא משתדל ביותר בהתכלית, הוא ראוי להיות מלך והתחילו לחקר מהו התכלית, והיה ביניהם כתות כתות

כת אחת אמרו, שעקר התכלית הוא כבוד, כי אנו רואים, שהכבוד הוא העקר אצל העולם, כי כשאין נותנין לאדם כבוד, דהינו שמדברים לו איזה דבור כנגד כבודו, יש לו שפיות-דמים, כי העקר הוא הכבוד אצל כל העולם, ואפלו לאחר מיתה מקפידים לתן להמת כבודו, לקברו בכבוד וכיוצא (ואומרים לו, שכל מה שעושין-הכל עושין לך בשביל כבודך) אף-על-פי שאחר מיתה אין שייך ממון ושום תאוה אצל המת, אף-על-פי-כן על כבוד המת מקפידים נמצא שהכבוד הוא העקר התכלית וכיוצא בסברות פאלו (של מבוכה ושטות וכן כל הכתות המבארים למטה, כלם היו להם סברות הרבה לדעתם הנבוכה והסכלה וקצתם מבארים למטה, אך רבנו ז"ל לא רצה לבאר כל הסברות הנבוכות שיש באלו הדעות, כי יש בזה סברות נבוכות כל-כך, עד שאפשר חס ושלום לטעות באמת באלו הסברות של שקר, רחמנא לצלן) עד שנסכסם אצלם, שעקר התכלית הוא כבוד על-כן צריכין לבקש איש מכבד, וגם שיהיה רודף אחר הכבוד, הינו שיהיה רודף אחר הכבוד וישיג את הכבוד (שזהו איש מכבד, שיש לו כבוד), כי מאחר שהוא איש מכבד, שיש לו כבוד, והוא רודף אחר כבודו, ומסיע את הטבע שהיא רוצה בכבוד כנ"ל, נמצא שזה האיש משתדל אחר התכלית ומשיגו, כי התכלית הוא כבוד (כל זה היה דעתם הסכלה והנבוכה) כנ"ל, על-כן זה האיש ראוי להיות מלך והלכו לבקש איש כזה, והלכו ומצאו שהיו נושאים את 'בעטליר' [קבצן] זקן אחד, והלכו אחריו לערך חמשה מאות אנשים, כלם 'ציגיינירס' [צוענים], וגם הוא היה 'ציגייניר' והבעטליר הזה היה עור ועקם ואלם, והאנשים הנ"ל הלכו אחריו, כי כלם היו אנשי המשפחה שלו, כי היו לו אחיות ואחים וזרע מרעים שלו, עד שנעשה מהם קבוצ הנ"ל, שהלכו אחריו ונשארו אותו והוא הקפיד מאד על כבודו, כי היה כעסן גדול וכועס בכל פעם עליהם בקפידות גדולות, וצוה בכל פעם שינשארו אותו אנשים אחרים וכעס בכל פעם עליהם נמצא שזה הבעטליר הזקן הוא איש מכבד גדול, שיש לו כבוד כזה וגם רודף אחר הכבוד, כי הוא מקפיד כל-כך על כבודו כנ"ל על-כן היטב בעיני הכת הזאת הבעטליר הזה וקבלו אותו למלך ולהיות גם ארץ גורמת, כי יש ארץ שגורמת ומסגלת לכבוד, וכן יש ארץ גורמת למדה אחרת, על-כן אלו הכת (שחקרו לעצמם שעקר התכלית הוא כבוד) בקשו ארץ גורמת לכבוד, ומצאו מדינה שמסגלת לזה וישבו שם

כת אחרת אמרו, שאין הכבוד עקר התכלית, וחקרו שעקר התכלית הוא רציחה כי אנו רואים שכל הדברים נכלים ונפסדים, וכל מה שיש בעולם, עשבים וצמחים ובני-אדם וכל מה שיש בעולם, הכל צריך לבוא לכליון והפסד, נמצא שתכלית הכל הוא הכליון וההפסד, על-כן הרוצח, שהוא הורג ומכלה בני-אדם, נמצא שהוא מרבה להביא את העולם אל התכלית, על-כן נסבם ביניהם שהתכלית הוא רציחה ובקשו איש שיהיה רוצח וכעסן ובעל-קנאה ביותר, כי איש כזה הוא קרוב יותר אל התכלית (לפי דעתם הנבוכה), והוא ראוי להיות מלך והלכו לבקש, ושמעו קול צעקה ושאלו: מהו קול הצעקה הזאת והשיבו להם, שקול הצעקה היא, היות שאחד שחט את אביו ואת אמו ענו ואמרו: וכי יש רוצח אביר-לב וכעסן יותר מזה שיהרג את אביו ואת אמו, האיש הזה השיג את התכלית והוטב בעיניהם, וקבלו אותו עליהם למלך ובקשו להם ארץ גורמת לרציחה, ובחרו להם במקום הרים וגבעות שהוא מקום הרוצחים, והלכו לשם וישבו שם עם מלכם כת אחרת אמרו, שראוי למלך מי שיש לו שפע מזונות הרבה, ואינו נזון ממזונות של שאר בני-אדם, רק ממזונות דקים (כגון חלב, כדי שלא יתגשם שכלו), ואיש כזה ראוי למלך אך לא מצאו תקף איש כזה שלא יהיה נזון ממזונות של שאר בני-אדם, ובחרו להם לפי שעה איש עשיר שיש לו שפע מזונות הרבה, עד אשר ימצאו איש כרצונם, דהינו שלא יהיה נזון וכו' כנ"ל, ולפי שעה עשו את העשיר למלך, עד אשר ימצאו איש כנ"ל, אז ירד העשיר מן המלוכה ויקבלו את אותו האיש למלך ובחרו להם ארץ גורמת לזה, והלכו וישבו שם

כת אחרת אמרו, שיפת-תאר ראוי למלך, כי עקר התכלית שיהיה העולם מישוב, כי לזה נברא העולם, ומאחר שהיפת-תאר מעוררת תאוה זו לישוב העולם, נמצא שהיא מביאה אל התכלית, על-כן יפת תאר ראוי למלך ובחרו להם יפת-תאר ומלכה עליהם, ובקשו להם ארץ גורמת לזה, והלכו וישבו שם

כת אחרת אמרו, שעקר התכלית הוא הדבור, כי מותר האדם מן הבהמה הוא הדבור, ומאחר שזה עקר היתרון שיש לאדם, על כן זהו עקר התכלית על-כן בקשו להם איש דבור, שיהיה בעל-לשון, שיודע כמה לשונות וירבה לדבר תמיד, כי איש כזה הוא אצל התכלית והלכו ומצאו איש צרפתי משגע, שהיה הולך ומדבר לעצמו ושאלוהו אם יודע לשונות, והיה יודע כמה לשונות ואיש כזה בודאי השיג התכלית (לפי דעתם הנבוכה), מאחר שהוא בעל-לשון, שיודע כמה לשונות, ומדבר הרבה מאד, כי הוא מדבר אפילו לעצמו על-כן הוטב בעיניהם איש הזה וקבלו אותו למלך ובחרו להם ארץ גורמת לענין שלהם, והלכו וישבו שם עם מלכם ובודאי הנהיג אותם בדרך הישר

כת אחרת אמרו, שעקר התכלית הוא שמחה כי כשנולד בן שמחים, כשיש חתנה שמחים, כשכופשים איזה מדינה שמחים, נמצא שתכלית הכל הוא שמחה על-כן בקשו איש שיהיה שמח תמיד, נמצא שהוא אצל התכלית, והוא יהיה מלך עליהם והלכו ומצאו שהיה הולך ערל אחד בכתנת בזוי כדרכו, ונשא פלעשיל [בבבוק] יין-שרף, והלכו אחריו כמה ערלים וזה הערל היה שמח מאד (כי היה שכור מאד) וראו שזה הערל הוא שמח מאד ואין לו שום דאגה, על-כן הוטב בעיניהם הערל הזה, כי השיג את התכלית שהוא שמחה, וקבלו אותו למלך עליהם, ובודאי הנהיג אותם בדרך הישר ובחרו להם ארץ גורמת לענין שלהם, דהינו מקום פרמים (וכיוצא), שיהיו עושין יין, ומתחצנים יהיו עושין יין-שרף, ולא ילך שום דבר לאבוד, כי זהו עקר התכלית אצלם לשנות ולהשתכר ולהיות שמח תמיד, אף-על-פי שאין שום שיכות וענין לשמחתם, כי אין להם כלל על מה לשמח, אף-על-פי-כן זה היה עקר התכלית אצלם להיות שמח תמיד על לא דבר ובחרו להם ארץ גורמת כנ"ל והלכו וישבו שם

כת אחרת אמרו, שעקר הוא חכמה ובקשו להם חכם גדול ועשו אותו מלך עליהם, ובקשו להם ארץ גורמת לחכמה והלכו וישבו שם

כת אחרת אמרו, שעקר התכלית הוא להשגיח על עצמו באכילה ושתיה, (שקורין פילווין), לגדל האיברים ובקשו בעל איברים, שיש לו איברים גדולים ומשגיח לגדל האיברים כנ"ל, כי מאחר שיש לו איברים גדולים יש לו חלק יותר בעולם (כי הוא תופס מקום יותר בעולם), והוא סמוך יותר אל התכלית, כי זהו התכלית לגדל האיברים, על-כן איש כזה ראוי למלך והלכו ומצאו איש ארך, (שקורין ווינגיר), והוטב בעיניהם, כי הוא בעל איברים וסמוך אל התכלית, וקבלו אותו למלך ובקשו להם ארץ גורמת לזה, והלכו וישבו שם

והיתה כת אחרת שאמרו, שאין כל זה תכלית, רק עקר התכלית הוא רק לעסק בתפלה להשם יתברך ולהיות ענו ושפל-ברך וכו' ובקשו להם בעל-תפלה אחד ועשו אותו למלך עליהם (והמעין מאליו יבין, שכל הכתות הנ"ל כלם טעו מאד במבוכות גדולות מאד, רק זאת הכת האחרונה כונו האמת, אשרי להם)

כל זה ספר אחד מהגבורים הנ"ל להבעל-תפלה

וספר לו שהם (דהינו אלו הגבורים שנתחברו עם הגבור הנ"ל) הם מן הכת של בעלי האיברים, שקבלו עליהם למלך בעל איברים כנ"ל ויהי היום, והלכו מחנה אחת מהם עם העגלות שהולכין אחרי המחנה, (שקורין איבאז), שמוליכין אחריהם מאכל ומשתה וכיוצא ואלו הבעלי איברים היתה בודאי אימתן מטלת על הבריות, כי היו אנשים גדולים וגבורים, ובודאי מי שפגע בהם נטה מהם מן הדרך ויהי כאשר הלכו המחנה הנ"ל, בא כנגדם גבור אחד (והוא הגבור הנ"ל, שהולך עתה עמם כנ"ל), והגבור הזה כשבא כנגד המחנה לא נטה מן הדרך, ונכנס בתוך המחנה ופזר אותם לכאן ולכאן, ונתיראו אנשי המחנה מלפניו והוא נכנס לתוך העגלות הנ"ל שהולכין אחרי המחנה ואכל כל מה שהיה שם ונפלא הדבר בעיניהם מאד מאד (על גדל גבורתו, שלא היה מתירא מן המחנה כלל, ונכנס בתוכם ואכל כל מה שהיה על העגלות כנ"ל) ותכף ומיד נפלו לפניו ואמרו לו: יחי המלך כי ידעו שגבור כזה בודאי ראוי למלך, לפי דעתם שעקר התכלית הוא מי שהוא בעל איברים כנ"ל, ובודאי ימחל לו המלך את המלוכה, מאחר שנמצא גבור בעל איברים כזה, כי לו ראוי המלוכה וכן הוה, שנתקבל (זה הגבור הנ"ל שבא כנגדם) למלך על הכת הזאת (שנחקר אצלם שעקר הוא בעל איברים כנ"ל) והוא הוא הגבור שאנו הולכין עתה עמו לכבש העולם והוא אומר (הינו זה הגבור שנעשה עתה מלך עליהם), שיש לו בזה פונה אחרת במה שהוא הולך לכבש את העולם, כי אין פונתו כלל לזה שיהיה העולם כבוש תחתיו, רק שיש לו פונה אחרת בזה (כל זה הם דברי אחד מהגבורים, שספר כל זה להבעל-תפלה, ששאל לו איך נתחברו עם הגבור כנ"ל, השיב לו כל זה)

שאל לו הבעל-תפלה: ומה ענין גבורתו של זה הגבור הנ"ל, שהוא המלך שלכם השיב לו: היות שמדינה אחת לא רצו להכניע עצמן תחתיו, ולקח הגבור הזה חרב שיש לו, והחרב שלו יש לה ג' כחות: כשמגביהין אותה בורחין כל שרי החילים וכו' (הינו שלשה כחות המבארים למעלה) כששמע זאת הבעל-תפלה, הבין שזהו בודאי הגבור של המלך הנ"ל ובקש הבעל-תפלה, אם אפשר שיתראה פנים עם זה הגבור שהוא המלך שלהם השיבו לו, שידעו הדבר להגבור וישאלו אותו אם יתן רשות, (שקורין מעלדיווין) והלכו ושאלו אותו, ונתן רשות שיבוא אליו כשבא הבעל-תפלה אל הגבור, הכירו זה את זה, והיה ביניהם שמחות גדולות מאד מאד על שזכו להתנועד יחד והיה ביניהם שמחות ובכיות, כי זכרו את המלך ואנשיו ובכו על זה, על-כן היה ביניהם שמחות ובכיות

ודברו יחד הבעל-תפלה עם הגבור איך נתגלגלו ובאו לכאן וספר הגבור להבעל-תפלה, שמאז שהיה הרוח-סערה הנ"ל, שאז נתפזרו כלם כנ"ל, אז כשחזר ממקום שעלה לשם לחדש כחו כנ"ל, כשחזר ולא מצא את המלך עם כל האנשים שלו הנ"ל, אז הלך באשר הלך, ועבר על כל האנשים הנ"ל, הינו שהבין שהיה במקום כלם, הינו שעבר באיזה מקום, והבין ששם הוא בודאי המלך, אך לא היה יכול לבקשו ולמצאו; וכן עבר במקום אחר, שהבין ששם היא המלכה, אך לא היה יכול לבקשה ולמצאה וכן עבר על כל האנשים הנ"ל, אך אותך לא עברתי (הינו שהגבור לא עבר על מקום שהיה שם הבעל-תפלה) ענה ואמר הבעל-תפלה: אני עברתי על מקום כלם וגם על מקום שלך (הינו שהבעל-תפלה עבר גם על מקום הגבור), כי הייתי עובר במקום אחד וראיתי שעומד כתר המלך, והבנתי שפאן יש בודאי המלך, אך לא הייתי יכול לבקשו ולמצאו וכן הלכתי יותר ועברתי על ים של דם, והבנתי שזה הים נעשה בודאי מהדמעות של המלכה, שהיא בוכה על כל הנ"ל, ובודאי המלכה היא פאן, אך לא היה אפשר לבקשה ולמצאה וכן עברתי על ים של חלב, והבנתי שזה הים נעשה בודאי מהחלב של הבת-מלכה, שואבד בנה כנ"ל, והיה דוחק אותה רבוי החלב, ומזה נעשה הים הזה של חלב; ובודאי בכאן היא הבת-מלכה, אך לא היה אפשר לבקשה ולמצאה וכן עברתי יותר, וראיתי שהיו מנחים השערות של זהב של התינוק הנ"ל, ולא לקחתי מהם כלל; וידעתי שפאן הוא בודאי התינוק הנ"ל, אך לא היה אפשר לבקשו ולמצאו וכן עברתי יותר, והייתי עובר על ים של יין, וידעתי שזה הים נעשה בודאי מהדבורים של המליץ, שהוא עומד ומדבר תנחומין לפני המלך והמלכה, ואחר-כך הוא חוזר פניו ומדבר תנחומין להבת-מלכה, ומאלו הדבורים נעשה הים של יין (כמו שכתוב (שיר-השירים ז): "וחכך כ"יין הטוב"); אך לא הייתי יכול למצאו וכן עברתי יותר, וראיתי שעומד אבן שחקוק עליו תמונת היד הנ"ל עם שרטוטין, והבנתי שפאן הוא בודאי החכם (של המלך הנ"ל), והוא חקק לו תמונת היד על האבן, אך לא היה אפשר למצאו וכן עברתי יותר, וראיתי שעומד מסדר על הר אחד השלחנות של זהב וה'קרידענצין' [חפצים יקרי ערך] ושאר אוצרות המלך, והבנתי שפאן הוא בודאי הממנה על האוצרות (של המלך הנ"ל), אך לא היה אפשר למצאו השיב הגבור: גם אני עברתי על כל המקומות הללו, ואני לקחתי מן השערות של זהב של התינוק הנ"ל, כי לקחתי שבעה שערות שיש להם כל מיני גונין, והם יקרים אצלי מאד והייתי יושב במקום שישבתי, והייתי מחיה עצמי במה שאפשר, בעשבים וכיוצא, עד שלא היה לי שום דבר להחיות עצמי, והלכתי באשר אלך וכאשר הלכתי ממקומי הנ"ל, שכחתי את הקשת שלי שם השיב הבעל-תפלה: אני ראיתי את הקשת הזה, וידעתי שבודאי הוא קשת שלך, אך לא הייתי יכול למצא אותך וספר יותר הגבור להבעל-תפלה, שכשהלך משם, הייתי הולך ובא עד שפגעתי בהמחנה הנ"ל ונכנסתי לתוכם, כי הייתי רעב מאד, והייתי רוצה לאכל, ותכף כשנכנסתי לתוכם קבלו אותי למלך

עליהם כנ"ל ועתה אני הולך לכבש העולם, וכוננתי, אולי אוכל למצא את המלך עם האנשים שלו הנ"ל

ודבר הבעל-תפלה עם הגבור: מה עושים עם האנשים הללו, דהינו בני המדינה הנ"ל שנפלו בתאונת ממון כל-כך, עד שבאו לשטותים כאלו, שבעלי הממון הם אלהות אצלם, ושאר עניני שטות שיש לבני מדינה זאת ענה ואמר הגבור להבעל-תפלה, ששמע מהמלך, שמכל התאונות אפשר להוציא את מי שנפל לתוכם, אך מי שנופל לתאונה זו של ממון, אי אפשר בשום אופן להוציאו משם, ובנדאי לא תפעול כלל אצלם, כי אי אפשר להוציאם מזה כלל רק ששמע מהמלך, שעל-ידי הדרך שיש להחריב הנ"ל שמשם קבל גבורתו כנ"ל, על-ידי-זה יכולים להוציא מתאונה הזאת של ממון את מי שנפל ונשקע בתוכה וישבו יחד איזה זמן הגבור עם הבעל-תפלה ועל ענין הנ"ל של בני המדינה הנ"ל, שבקשו מהבעל-תפלה שיצא אל הגבור בשבילם כנ"ל, הרחיבו הזמן, הינו שהבעל-תפלה פעל אצל הגבור להרחיב להם הזמן לבני המדינה, ונתן להם ארכא איזה זמן ומסרו סימנים זה לזה, הינו הגבור והבעל-תפלה מסרו סימנים זה לזה, כדי שיוכלו לידע אחד מחברו, והלך לו הבעל-תפלה לדרך

ובדרך הלוכו של הבעל-תפלה ראה שהולכים אנשים ומתפללים, ונושאים חבורים של תפלות ונתירא מהם, וגם הם נתיראו ממנו ועמד להתפלל, וגם הם התפללו אחר-כך שאל אותם: מי אתם השיבו לו, שבעת שהיה רוח-סערה הנ"ל, שאז נפרדו בני העולם למיניהם, אלה בחרו בזה ואלו בזה (ככל המבאר למעלה חלוקי הכתות הנ"ל), אז אנחנו בחרנו לנו לעסק בתפלה תמיד להשם יתברך, ובקשנו ומצאנו בעל-תפלה אחד ועשינו אותו למלך כששמע זאת הבעל-תפלה, הוטב הדבר בעיניו מאד, כי בזה הוא חפץ והתחיל לדבר עמם, וגלה להם סדר תפלותיו וחבוריו ועניניו כששמעו דבריו, נפתחו עיניהם וראו גדל מעלתו של הבעל-תפלה הזה, ותכף עשו אותו למלך עליהם, כי המלך שלהם מחל לו המלוכה, מחמת שראו שהוא מפלג במעלה יתרה מאד ומאד ולמד עמם הבעל-תפלה הזה והאיר עיניהם, ועשה אותם לצדיקים גמורים גדולים מאד כי הם היו מתחלה גם-כן צדיקים (מאחר שעסקו רק בתפלה כנ"ל), אך זה הבעל-תפלה האיר עיניהם עד שנעשו צדיקים נוראים מאד ושלח הבעל-תפלה אגרת להגבור הנ"ל והודיעו איך שזכה ומצא אנשים כאלו ונעשה עליהם מלך

ובני המדינה של ממון הנ"ל היו עוסקים יותר בעניניהם בעבודתם, ככל הנ"ל והזמן שהגביל עמם הגבור הנ"ל היה ממשמש לבוא, ונתפחדו מאד ועשו עבודתם הנ"ל, והקריבו קרבנות וקטרת ועסקו בתפלות שלהם שהיו מתפללים לאלקותם הנ"ל ונסכס ביניהם, שהם מכרחים (לקים עצתם הראשונה, דהינו) לשלח אל המדינה שיש בה עשירות מפלג כנ"ל, אשר לפי דעתם היו כל בני אותה המדינה כלם אלקות כנ"ל והם יושיעו אותם בנדאי כנ"ל, מאחר שכלם הם אלקות כנ"ל ושלחו שלוחים לשם

ובדרך הלוכם (של השלוחים) לשם תעו והלכו, ומצאו אדם שהיה הולך עם מקל, שהמקל שלו היה עולה יותר מכל אלקותם, הינו שהמקל שלו היה עם אבנים טובות יקרים, אשר זה המקל היה שוה יותר מכל העשירות של כל אלקותם הנ"ל (הינו בין האלקות שבמדינתם ובין האלקות שהלכו אצלם, כי המקל היה שוה יותר מכל העשירות של כלם) גם היה הולך בכובע, (שקורין קאפיליש), שהיה קבוע בו אבנים טובות שהיה שוה הון רב ותכף ומיד נפלו לפניו בכריעה והשתחויה, כי לפי דעתם היה האדם הזה אלוה על כל אלקים שלהם, מאחר שיש לו עשירות מפלג כזה (והאדם הזה שפגעו הוא היה הממנה על האוצרות של המלך הנ"ל) ואמר להם האדם הזה: זה הוא חדוש אצלכם (בלשון תמה), בואו עמי וראוה לכם עשירות והולך אותם אל ההר שהיה מסדר שם אוצר המלך, והראה אותם את האוצר ותכף ומיד נפלו בכריעה והשתחויה, כי זהו אלוה על כל אלקים, לפי דעתם (הסכלה והנבוכה, שהיה אצלם עקר האמונה הממון והעשירות כנ"ל) אך קרבנות לא הקריבו שם (כי לפי דעתם הנ"ל שהוא אלוה על וכו', בנדאי היו מקריבים את עצמן לאלוה כזה, אך וכו'), כי כשיצאו אלו השלוחים, הזהירו אותם שבדרך לא יהיו מקריבים קרבנות, כי חששו שאם ירצו בדרך להקריב קרבנות לא ישאר מהם כלום, כי אולי ימצאו איזה אוצר בדרך, אולי ילך אחד לבית-הכסא וימצא שם אוצר (והוא אצלו אלוה כנ"ל), ויתחילו להקריב את עצמן אליו, ולא ישאר מהם אחד, על-כן הזהירו את השלוחים (הינו בני המדינה הזהירו את השלוחים) שבדרך לא יקריבו קרבנות כלל, על-כן לא הקריבו אלו השלוחים קרבנות לזה הממנה הנ"ל אבל זה היה ברור אצלם, שהוא אלוה על כל אלקים, מאחר שיש לו עשירות עצום ורב כזה

ונתישבו אלו השלוחים: למה להם לילך אל האלקות הנ"ל, דהינו אל המדינה שהיו עשירים מפלגים מאד, שהם אצלם כלם אלקות כנ"ל, כי הלוא אצל זה האיש בנדאי יוכלו לקבל ישועה, כי הלוא זה האיש הוא אלוה גדול על כלם (לפי דעתם הרעה הנ"ל), מאחר שיש לו עשירות עצום ומפלג כזה (כפלי כפלים יותר מכלם), על-כן בקשו מזה האיש שילך עמם למדינתם, ונתרצה להם והלך עמם ובא למדינתם והיה אצל בני המדינה שמחה גדולה שמצאו אלוה כזה, כי היו בטוחים

שעל-ידו יהיה להם תשועה בודאי, מאחר שהוא אלוק כזה (לפי דעתם), כי יש לו עשירות עצום כזה וצוה זה האיש (שהוא הממנה של המלך הנ"ל, שקבלו אותו בני המדינה הזאת לאלוק), שקדם שיהיה סדר מתקן ונכון במדינה לא יקריבו קרבנות כלל (כי באמת זה הממנה של המלך היה צדיק גדול, כי היה מאנשי המלך הנ"ל שהיו כלם צדיקים גדולים מאד, ובודאי היה ממאס מאד בכל המנהגים הרעים והשטותים של אותה המדינה אך עדין לא היה יכול להשיב אותם מדרך הרעה, אך צוה לעת-עתה שעל-כל-פנים לא יקריבו קרבנות) והתחילו בני המדינה לבקש מאתו אודות הגבור הנ"ל שעמד עליהם וגם הממנה ענה: אפשר הוא זה הגבור (הידוע לו)

והלך זה הממנה ויצא אל הגבור, ובקש מאנשיו של הגבור, אם אפשר להתראות פנים עמו ואמרו שיודיעו לו וישאלו אותו והלכו ושאלו אותו, ונתן רשות, ונכנס הממנה אל הגבור והכירו זה את זה, והיה ביניהם שמחות גדולות ובכיות כנ"ל ואמר הגבור להממנה: תדע, שגם הבעל-תפלה הכשר שלנו ראיתיו גם-כן, וכבר נעשה מלך (וספרו זה לזה איך נתגלגלו ובאו לכאן) וספר הממנה להגבור, שהוא עבר על מקום המלך ועל מקום כל האנשים הנ"ל, אך על שניהם לא עבר, הינו על מקום הבעל-תפלה והגבור, על (מקום) אותם שניהם לא עבר ודברו יחד הממנה עם הגבור אודות המדינה הנ"ל, על שנתעו ונבוכו כל-כך עד שבאו לשטותים כאלו השיב הגבור להממנה תשובה הנ"ל שהשיב להבעל-תפלה כנ"ל, הינו ששמע מהמלך, שמי שנשקע בתאוה זו של ממון, אי אפשר לו בשום אופן לשוב ולצאת משם כי אם על-ידי הדרך שיש להחריב הנ"ל (שמשם מקבל הגבור כח גבורתו), על-ידי-זה יכולים להוציאם מזה והרחיבו הזמן עוד יותר, הינו שהממנה דבר עם הגבור להרחיב הזמן עם בני המדינה הנ"ל עוד יותר ונתן להם הגבור עוד ארכא וזמן אחר-כך מסרו סימנים זה לזה, הממנה והגבור

והלך הממנה מן הגבור וחזר הממנה אל המדינה הנ"ל (וגם הממנה הזה בודאי הוכיח אותם על דרכם הרעה, שנתעו ונבוכו כל-כך בתאות ממון, אך לא הועיל להם כלל, כי כבר נשקעו בזה מאד מאד כנ"ל רק מחמת שכבר הוכיחו אותם הרבה, הבעל-תפלה וגם הממנה, בלבלו אותם, והיו אומרים: אדרבא, הוציאו נא אותנו מטעותנו אף-על-פי שהם היו אוחזים בדעתם בחזקה ולא היו רוצים כלל לשוב מטעותם הרעה, אך היו אומרים למוכיחיהם הנ"ל: אדרבא, אם הוא פדעתכם, שאנחנו בטעות ובמבוכה גדולה, אם-כן הוציאו נא אותנו מטעותנו)

ונתן להם עצה (הינו הממנה נתן עצה לבני המדינה הנ"ל): באשר שהוא יודע הכח של זה הגבור, מהיכן הוא מקבל כח גבורתו; וספר להם ענין החריב הנ"ל שמשם מקבל הגבור כח גבורתו-בכך נלך אני ואתם אל מקום החריב, ועל-ידי-זה תוכלו להתגבר כנגדו וכונת הממנה היה, שכשיבואו לשם יוכלו לשוב ולצאת על-ידי-זה מטעותם כנ"ל (כי על-ידי אותו הדרך שיש להחריב הזאת, על-ידי-זה יכולים להוציא מתאות ממון כנ"ל) וקבלו דבריו (הינו בני המדינה קבלו עצת הממנה לילך עמו אל החריב הנ"ל) והלך הממנה ובני המדינה שלחו עמו את גדולי המדינה, שהם אצלם אלקות (ובודאי היו הולכים עם תכשיטי כסף וזהב שהיו תלויים עליהם, כי זה היה העקר אצלם) והלכו יחד

והודיע הממנה הדבר הזה להגבור: באשר שהוא הולך עמם לבקש מקום החריב, וכונתו, אולי יזכה בדרך הלוכו למצא את המלך ואנשיו ענה ואמר הגבור: גם אני אלך עמך ושנה הגבור עצמו, כדי שלא יבינו אלו האנשים שהלכו עם הממנה שזהו הגבור הנ"ל, על-כן שנה עצמו, והלך גם-כן עם הממנה ונתישבו, שיודיעו הדבר להבעל-תפלה והודיעו לו ואמר הבעל-תפלה, שגם הוא ילך עמם, והלך אליהם הבעל-תפלה וצוה הבעל-תפלה לאנשים שלו שיתפללו על זה שיצליח השם דרכם, שיזכו למצא המלך עם אנשיו הנ"ל, כי תמיד היה הבעל-תפלה מתפלל על זה, והיה מצוה לאנשיו והיה מתקן להם תפלות שיתפללו על זה, ועתה הזהיר אותם ביותר, כשהלך אל הממנה והגבור לילך עמם לבקש את המלך ואנשיו כנ"ל, שיתפללו על זה תמיד לזכות למצא אותם ובא הבעל-תפלה אל הממנה והגבור הנ"ל, ובודאי היה ביניהם שמחה גדולה, שמחות ובכיות כנ"ל, והלכו שלשתן יחד, דהינו הממנה והגבור והבעל-תפלה והאלקות הנ"ל, דהינו העשירים גדולי המדינה הנ"ל (שהם נקראים שם במדינתם אלקים כנ"ל) הלכו עמהם

ויתהלכו באשר יתהלכו, ובאו למדינה אחת והיו שם שומרים סביב המדינה ושאלו את השומרים על עסקי המדינה, ומי המלך שלכם השיבו השומרים, שבעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, שאז נפרדו בני העולם למיניהם כנ"ל, אז בחרו להם בני המדינה שלהם, שעקר הוא החכמה, וקבלו עליהם חכם גדול למלך, וזה מקרוב מצאו חכם גדול, מפלג בחכמה מאד מאד, ומחל לו המלך את המלוכה, וקבלו אותו למלך, כי אצלם היה העקר החכמה, ומאחר שמצאו חכם מפלג כזה, על כן קבלו אותו למלך ואמרו אלו השלשה הנ"ל (הינו הממנה והגבור והבעל-תפלה), שנראין הדברים, שזהו החכם שלנו (דהינו החכם של המלך הנ"ל), ובקשו אם אפשר להתראות פנים עמו; והשיבו להם, שיודיעו לו וישאלו אותו והלכו ושאלו, ונתן להם רשות ובאו (אלו השלשה) אל החכם, שהוא המלך של אותה המדינה, והכירו זה את זה, כי החכם הזה היה החכם של המלך הנ"ל, ובודאי היה שם שמחה גדולה, שמחות ובכיות כנ"ל, כי בכו איך זוכים למצא את המלך עם כל

הנ"ל, ושאלו את החכם, אם אינו יודע מן היד של המלך, והשיב להם, שהיד הוא אצלו, אך מעת שנתפזרו על ידי הרוח סערה כנ"ל, שאז נעלם מהם המלך וכו' כנ"ל, מאז הוא אינו רוצה להסתכל כלל בתוך היד, כי היא שיכה רק אל המלך, רק שחקק תבנית היד על אבן, כדי שישתמש בזה קצת לצורך ענינו, אבל בהיד אינו מסתכל כלל ודברו עם החכם אין נתגלגל ובא לכאן, וספר להם, שמעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, הלך באשר הלך, (ובדרך הלוכו עבר על כלם, רק על אלו השלשה-הינו הבעל-תפלה והגבור והממנה-לא עבר), עד שמצאו אותו בני-המדינה אלו וקבלו אותו למלך כנ"ל, ולעת עתה הוא צריך להנהיג אותם לפי דרכם, כפי דרך חכמתם, עד אשר ברבות הזמן ישיב אותם אל האמת ודברו עם החכם אודות בני המדינה, הנ"ל, שנתעו ונבוכו כל-כך בשטות ועבודה זרה של ממון, כנ"ל ואמרו: אלמלא לא נתבדרנו ונתפזרנו כי אם בשביל אותה המדינה להחזיר אותם למוטב, היה די לנו בזה, כי נתטפשו ונתעו כל-כך, כי באמת כל הכתות הנ"ל כלם נתעו ונבוכו, וצריכים לתקנם; להשיבם משטותם, ולהחזירם אל התכלית האמתית, כי אפלו הכת שפחרו להם חכמה לתכלית, גם הם לא השיגו התכלית האמתית, וצריכין תקון ותשובה כי בחרו בחכמות חיצוניות ואפיקורסית אך מכל הטעותים הנזכרים לעיל הוא בנקל יותר להשיבם מטעותם ולהחזירם אל האמת, אבל אלו נתעו בעבודה זרה של ממון ונשקעו בה כל-כך ככל הנ"ל, עד שאי-אפשר להשיבם מזה כנ"ל (וגם החכם השיב להם, ששמע גם-כן מהמלך, שמכל התאוות אפשר להוציא אבל מתאוה זו של ממון אי-אפשר להוציא את מי שנפל לתוכה, כי אם על-ידי הדרך שיש להחריב הנ"ל) ונתרצה החכם גם-כן לילך עמם, והלכו ארבעתן יחד וגם אלו האלקות השוטים הנ"ל הלכו עמם גם-כן כנ"ל

והלכו ובאו למדינה אחת, ושאלו גם-כן את השומרים על ענין המדינה, ומי המלך שלהם, השיבו, שמעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, אז בחרו להם בני מדינה זו, שהתכלית הוא הדבור וקבלו עליהם דברו, בעל לשון, למלך אחר-כך מצאו איש אחד, שהיה בעל לשון ומליצה, ודברו מפלג מאד מאד, וקבלו אותו למלך, כי המלך מחל לו המלוכה, מאחר שהוא בעל לשון כזה והבינו אלו הארבעה הנ"ל, שבודאי זה הוא המליץ שלנו (דהינו המליץ של המלך הנ"ל), ובקשו גם-כן אם אפשר להתראות עם המלך הזה, ואמרו, שיודיעו לו ויקבלו רשות והלכו ושאלו, ונתן להם רשות, ונכנסו אלו הארבעה אצל המלך של מדינה זו, והוא היה המליץ של המלך כנ"ל, והכירו זה את זה והיה ביניהם גם-כן שמחה גדולה ובכיות כנ"ל והלך המליץ עמם גם-כן, והלכו יותר לבקש אולי ימצאו הנשואים דהינו המלך וכו', כי ראו שה' מצליח דרכם, שהם מוצאים בכל פעם את חבריהם, ותלו כל זה בזכות הבעל-תפלה הפשר שלהם, שהוא עוסק תמיד להתפלל על זה, ועל-ידי תפלותיו זכו למצא את חבריהם הנ"ל והלכו יותר, אולי יזכו למצא גם השאר

והלכו ובאו למדינה אחת ושאלו גם כן על ענין המדינה, ומי המלך שלהם השיבו להם, שהם מן הכת שפחרו להם את השמחה ומשתה לתכלית, וקבלו עליהם איזה שכור אחד, שהוא בשמחה תמיד להיות מלך עליהם ואחר-כך מצאו איש אחד, שהיה יושב בתוך ים של יין, והוטב בעיניהם ביותר, כי זה הוא בודאי שכור מפלג מאד מאד, וקבלו אותו למלך ובקשו גם-כן להתראות פנים עמו, והלכו וקבלו רשות ונכנסו (אלו החמשה חברים הנ"ל) אצל זה המלך והוא היה האוהב נאמן של המלך, שהיה יושב בתוך הים של יין, שנעשה מדברי התנחומין של המליץ כנ"ל (ובני המדינה זו סברו שהוא איש שכור גדול, מאחר שיושב בים של יין וקבלו אותו למלך) והכירו זה את זה והיה ביניהם גם-כן שמחה גדולה ובכיות כנ"ל והלך האוהב נאמן עמם גם-כן

והלכו יותר ובאו למדינה אחת, ושאלו את השומרים: מי המלך שלכם? השיבו, שמלך שלהם הוא יפת-תאר, מחמת שהיא מביאה אל התכלית, כי התכלית הוא ישוב העולם, כמבאר לעיל ובתחלה הייתה אצלם איזה יפת-תאר למלכה, אחר-כך מצאו יפת-תאר מפלגת ביפיה מאד מאד, וקבלו אותה למלך והבינו (הינו אלו החברים הנ"ל הבינו) שהיא בודאי הבת-מלכה הנ"ל, ובקשו גם-כן להתראות עמה והלכו וקבלו רשות, ונכנסו אל המלכה, והכירו כי היא הבת-מלכה וגדל השמחה שהיה שם, בודאי אין לשער ושאלו אותה איך באת לכאן וספרה להם, שמעת שבא הרוח סערה וחסף את התינוק היקר (מן העריסה) כנ"ל, אז יצאה בשעת הבהלה אחר התינוק-ולא מצאה אותו ודחק אותה החלב, ומזה נעשה ים של חלב ואחר-כך מצאו אותה בני מדינה זו, וקבלו אותה למלך עליהם והיה שם שמחה גדולה; גם בכו מאד על התינוק היקר הנזכר-לעיל, שנאבד מהם ועל אביה ואמה שאינה יודעת מהם והנה נמצא, שבא בעלה של המלכה הזאת, (הינו הבת-מלכה שנעשית כאן מלכה) כי הגבור הוא בעלה כנ"ל, ועתה יש להמדינה מלך ובקשה הבת-מלכה (שהיא מלכה במדינה זו) את הבעל-תפלה, שילך במדינתה, ויטהר אותה מהזהמא הגדולה שלה, כי מאחר שאצלם היה עקר התכלית ענין היפת-תאר, כנ"ל, בודאי היו מזהמים מאד מאד בתאוה זו, על כן בקשה מהבעל-תפלה, שילך ויטהר אותם קצת לעת-עתה, שלא יתגשמו לעת-עתה, בזהמא הזאת כל-כך, כי מלבד התגברות התאוה, היה אצלם כמו אמונה, שזהו התכלית, (כי כל הכתות הנ"ל, שפחרו להם כל אחת ואחת איזה מדה רעה לתכלית כנ"ל, היה אצל כל אחת ואחת כמו אמונה גמורה אותה המדה רעה) ועל כן בודאי היו משקעים מאד בזה, על כן בקשה ממנו, שילך ויטהר אותם קצת לעת עתה

אחר-כך הלכו כלם לבקש השאר, דהינו המלך וכו' והלכו ובאו למדינה אחת, ושאלו גם-כן: מי המלך שלכם? השיבו, שהמלך שלהם הוא בן שנה, כי הם מן הכת שבחרו להם שמי שיש לו שפע מזונות, ואינו נזון ממזון של שאר בני-אדם הוא ראוי להיות מלך, וקבלו לפי שעה עשיר אחד למלך אחר-כך מצאו אדם שהיה יושב בים של חלב והוטב בעיניהם מאד, כי זה האדם הוא נזון כל ימיו מחלב, ואינו נזון ממזונות של שאר העולם, על כן קבלו אותו למלך ועל כן נקרא בן שנה מחמת שנזון מחלב כמו בן שנה והבינו, שזה הוא התינוק הנ"ל, ובקשו להתראות פנים עמו והלכו ושאלו, וקבלו רשות ונכנסו אצלו, והפירו זה את זה, כי גם הוא (הינו התינוק שנעשה מלך) הפיר אותם, אף-על-פי שהיה תינוק קטן כשנעלם מאתם, אף-על-פי-כן, מאחר שהיה חכם גמור מעת הולדו, כי נולד עם חכמה גמורה כנ"ל, על כן הפיר אותם, והם הפירו אותו בודאי, ובודאי היה שם שמחה נוראה מאד, וגם בכו עדין על שאינם יודעים מהמלך והמלכה, ושאלו אותו: איך באת לכאן? וספר להם, שבעת שחטף אותו הרוח סערה נשאו למקום שנשאו, והיה שם באותו המקום, והיה מחיה עצמו במה שאפשר במה שמצא שם, עד שבא אל ים של חלב, והבין שזה הים נעשה בודאי מחלב של אמו, כי בודאי דחק אותה החלב, ומזה נעשה זה הים וישב שם באותו הים של חלב, והיה נזון מן החלב, עד שבאו בני המדינה זו וקבלו אותו למלך

אחר-כך הלכו יותר, ובאו למדינה אחת, ושאלו: מי המלך שלכם? השיבו, שהם בחרו להם, שרציחה הוא התכלית, וקבלו עליהם למלך רוצח אחד אחר-כך מצאו אשה אחת, שהיתה יושבת בתוך ים של דם, וקבלו אותה למלך מחמת שראו שהיא בודאי רוצח גדול מאד מאד, מאחר שיושבת בתוך ים של דם ובקשו גם-כן להתראות פנים עמה, והלכו וקבלו רשות, ונכנסו אליה והיא היתה המלכה הנ"ל, שהיתה בוכה תמיד, ומהדמעות שלה נעשה הים של דם כנ"ל והפירו זה את זה, והיה שמחה גדולה מאד בודאי ועדין היו בוכים, על שאינם יודעים מן המלך עדין

והלכו יותר, ובאו למדינה אחת, ושאלו: מי המלך שלכם? השיבו, שהם בחרו להם למלך איש מכבד אחד, כי אצלם עקר התכלית הוא כבוד אחר-כך מצאו שהיה יושב בשדה זקן אחד וכתר על ראשו, והוטב בעיניהם, כי הוא מכבד גדול, מאחר שהוא יושב בשדה מכתר בכתר, וקבלו אותו למלך והבינו כי בודאי זה הוא המלך, (הינו המלך שלהם הנ"ל) ובקשו גם-כן אם אפשר להתראות עמו, והלכו, וקבלו רשות (קבלת רשות הוא מה שקורין מעלדיון) ונכנסו אצלו והפירו, כי הוא הוא המלך בעצמו; וגדל השמחה שהיה שם בודאי, אי-אפשר לשער במח ואלו האלקות השוטים הנ"ל, (הינו העשירים, גדולי המדינה של עשירות, שהיו במדינתם אלקות), הלכו עמם, ולא ידעו כלל מחיותם מהו השמחות הללו

והנה עתה חזרו ונתקבצו כל הקבוץ הקדוש יחד, ושלחו את הבעל-תפלה אל המדינות הנ"ל (הינו המדינות של הכתות הנ"ל, שבחרו להם מדות רעות הנ"ל לתכלית) לתקן אותם ולטהר אותם להשיבם משטותם, כל מדינה ומדינה משטות וטעות שלה, כי כלם תעו ונבוכו כנ"ל, ועתה היה בודאי כח ביד הבעל-תפלה לילך אליהם ולהשיבם, כי קבל כח ורשות מן המלכים של כל המדינות הנ"ל, כי כאן היו כל המלכים שלהם, כנ"ל (כי הקבוץ הקדוש הזה של המלך שחזרו עתה ונתקבצו, כלם היו מלכים על כל המדינות של הכתות הנ"ל כנ"ל) והלך הבעל-תפלה בכחם לטהרם ולהחזירם בתשובה

ודבר הגבור עם המלך אודות בני המדינה, שנפלו אל העבודה זרה של ממון כנ"ל, ואמר הגבור להמלך: איך ששמעתי מפיכם, שעל-ידי הדרך שיש לי אל החרב הנ"ל, על-ידי-זה יכולים להוציא את מי שנשקע בעבודה זרה של תאות ממון השיב לו המלך: כן הדבר והודיע המלך להגבור; היות שבדרך, שהוא עולה אל החרב הנ"ל, יש דרך מן הצד, ובאים באותו הדרך אל הר של אש, ועל ההר רבוץ אריה, והאריה, כשהוא צריך לאכל, הוא הולך ונופל על העדרים ולוקח לו צאן ובהמות ואוכלם, והרועים יודעים מזה, ושומרים מאד את הצאן מפניו, אבל האריה אינו משגיח כלל על זה, רק כשהוא רוצה לאכל, הוא נופל על העדרים, והרועים הם מכים ומרעישים עליו, אבל האריה אינו שומע זאת כלל, רק הוא לוקח לעצמו צאן ובהמות והומה ואוכלם ואותו ההר של אש הנ"ל אינו נראה כלל

ועוד מן הצד יש עוד דרך אחר, ובאים באותו הדרך אל מקום, הנקרא קעך [מטבח] (הינו בית הבשול), ושם, באותו הקעך, יש כל מיני מאכלים, ובאותו הקעך אין שום אש כלל, רק המאכלים מתבשלים על-ידי ההר של אש הנ"ל, וההר של אש הוא רחוק משם הרבה, רק שהולכים שבילים וצנורות מן ההר של אש אל הקעך הנ"ל, ועל-ידי-זה מתבשלים שם כל המאכלים הנ"ל וגם הקעך הזאת אינה נראה כלל, רק שיש סימן, שעומדים שם צפרים על אותה הקעך, ועל-ידי-זה יודעים, ששם הוא הקעך, ואלו הצפרים הם מרחפים בכנפיהם, ועל-ידי-זה הם מבעירים האש ומכבים האש, הינו, על-ידי הרחיפה של הצפרים הם מבעירים ומלהיבים האש וגם על-ידי-זה בעצמו הם מכבים האש שלא יתלהב יותר מדי והם מלהיבים האש כפי המאכלים; שלצדך מאכל פלוני צריכים להלהיב האש כן, ולצדך מאכל אחר צריכים להלהיב האש כן-הכל כפי המאכל, כן הם

מלהיבים את האש (כל זה הוא דברי המלך אל הגבור) בכן תוליך אותם (הינו את אלו האנשים הנ"ל שנפלו בעבודה זרה של ממון, שהם האלקות של המדינה של עשירות הנ"ל, שהלכו עמם כנ"ל) תחלה נגד הרוח, כדי שיגיע אליהם ריח המאכלים הנ"ל, אחר-כך, כשתתן להם מן המאכלים הנ"ל, בודאי ישליכו תאנה זו של ממון

וכן עשה הגבור, ולקח את האנשים הנ"ל, דהינו גדולי המדינה של עשירות, שהם אלקות במדינתם, כנ"ל, כי אלו האלקות היו בכאן, כי באו עם הממנה על האוצרות לכאן, ככל המבאר למעלה וכשיצאו ממדינתם עם הממנה כנ"ל, נתנו להם בני המדינה כח והרשאה, שכל מה שיעשו אלו השלוחים, יהיה עשוי וכל בני המדינה מכרחים להתרצות לכל מה שיעשו אלו השלוחים, (שהם גדולי המדינה אלקות שלהם) ולא יוכלו לשנות ולקח הגבור את אלו האנשים, שהם נקראים אלקות במדינתם מחמת עשרם כנ"ל, והוליך אותם בדרך הנ"ל, והביא אותם עד הקעך של המאכלים הנ"ל ובתחלה הוליך אותם כנגד הרוח, והגיע להם הריח של המאכלים, והתחילו לבקשו מאד, שיתן להם מהמאכלים הטובים הללו אחר-כך הוליך אותם מכנגד הרוח, והתחילו לצעק שיש סרחה גדולה, חזר והביא אותם כנגד הרוח, ושוב הגיע להם הריח הטוב של המאכלים, וחזרו ובקשו אותו, שיתן להם מן המאכלים חזר והוליך אותם מכנגד הרוח, וחזרו וצעקו, שיש סרחה גדולה מאד ענה ואמר להם הגבור להאנשים הנ"ל: הלא אתם רואים, שאין כאן שום דבר שסרחה בהכרח צריכים לומר בודאי שאתם בעצמכם מסריחים, כי בכאן אין שום דבר שסריח אחר-כך נתן להם מן המאכלים הנ"ל ותכף כשאכלו מאלו המאכלים, התחילו תכף להשליך ולזרק מהם את כספם וזהבם, וכל אחד חפר לעצמו חפירה וקבר, וקבר את עצמו בתוך החפירה מחמת גדל הבושה, שנתבישו על-ידי שהרגישו גדל הסרחון של הממון (שהוא מסריח כמו צואה ממש) מחמת שטעמו מן המאכלים הנ"ל, וקרעו את פניהם, וקברו את עצמן, ולא היו יכולים להרים פניהם כלל ונתביש אחד מחברו, כי שם באותו המקום, הממון הוא הבושה הגדולה מכל הבושות, ומי שרוצה לדבר דברי בזוי לחברו, הוא אומר לו שיש לו ממון, כי ממון הוא בושה גדולה מאד שם, וכל מי שיש לו יותר ממון -מתביש יותר על כן קברו את עצמן מגדל הבושה, וכל-אחד לא היה יכול להרים פניו אפלו בפני חברו, מכל-שפן בפני הגבור הנ"ל וכל מי שהיה מוצא אצלו עוד איזה דינר או גדול, היה מבער אותו מיד ומשליכו ממנו למרחוק בחפזון גדול

אחר-כך בא אליהם הגבור, והוציא אותם (מן החפירות והקברים הנ"ל) ואמר להם: בואו עמי! כי עתה אינכם צריכים להתירא עוד מן הגבור, (שהיו כל בני המדינה של עשירות מתיראים ממנו כנ"ל) כי אני אני הוא הגבור (כנ"ל) ובקשו מן הגבור שיתן להם מן המאכלים הללו, כדי להוליך למדינתם כי הם בודאי יהיו ממאסים מאד בממון, אך רצו שגם כל בני המדינה יצאו מתאנה זו של ממון ונתן להם מאלו המאכלים, והוליכו אל המדינה שלהם, ותכף כשנתנו להם מאלו המאכלים- התחילו תכף להשליך את כספם וזהבם כנ"ל, וטמנו עצמן במחלות עפר מגדל הבושה והעשירים הגדולים והאלקות הנ"ל, נתבישו ביותר וגם הקטנים שהיו נקראים אצלם "חיות רעות" כנ"ל, נתבישו בעצמן גם-כן, על שהיו עד הנה קטנים בעיני עצמן מחמת שאין להם ממון כי עתה נתגלה שאדברא, הממון הוא עקר הבושה כי אלו המאכלים הנ"ל יש להם סגלה זו-שמי שאוכל מהם ממאס בממון מאד כי מרגיש סרחון הממון כמו צואה וטנוף ממש ואזי השליכו אלילי כספם ואלילי זהבם ואחר-כך שלחו לשם את הבעל תפלה הנ"ל, ונתן להם תשובות ותקונים, וטהר אותם והמלך הנ"ל מלך בכפה וכל העולם שבו אל השם יתברך, ועסקו רק בתורה ותפלה ותשובה ומעשים טובים אמן כן יהי רצון ברוך ה' לעולם אמן ואמן

ספר ישעיהו פרק ל"א

(א) הוי הידדים מצרים לעזרה על סוסים ישענו ויבטחו על רכב כי רב ועל פרשים כי עצמו מאד ולא שעו על קדוש ישראל ואת ידוד לא דרשו: (ב) וגם הוא חכם ויבא רע ואת דבריו לא הסיר וקם על בית מרעים ועל עזרת פעלי און: (ג) ומצרים אדם ולא אל וסוסייהם בשר ולא רוח וידוד יטה ידו וכשל עוזר ונפל עזר ויחדו כלם יכליון: (ד) כי כה אמר ידוד אלי באשר יהגה האריה והכפיר על טרפו אשר יקרא עליו מלא רעים מקולם לא יחת ומהמונם לא יענה בן ירד ידוד צבאות לצבא על הר ציון ועל גבעתה: (ה) בצפדים עפות בן יגן ידוד צבאות על ירושלם גנון והציל פסוח והמליט: (ו) שובו לאשר העמיקו סרה בני ישראל: (ז) כי ביום ההוא ימאסון איש אלילי כספו ואלילי זהבו אשר עשו לבם ידיכם חטא: (ח) ונפל אשר בחרב לא איש וחרב לא אדם תאכלנו ונס לו מפני חרב ובחוריו למס יהיו: (ט) וסלעו ממגור יעבור וחתו מנס שריו נאם ידוד אשר אור לו בציון ותנור לו בירושלם:

מבאר בפסוק שיש להקדוש ברוך הוא תנור במקום זה והאש הוא שם במקום אחר רחוק מן התנור כמו שכתוב (ישעיה ל"א): "נאם ה' אֵשֶׁר אור לו בציון ותנור לו בירושלים": ועין שם כל הקפיטל הנ"ל שמדבר מענין כל המעשה הנ"ל

"הוי הירדים מצרים לעזרה ועל סוסים ישענו ומצרים אדם ולא אל וסוסייהם בשׂר ולא רוח": הינו בחינת המדינה שסמכו עליה המדינה של עשירות שהם יושיעו אותם כי לפי טעותם סברו שהם כלם אלקות וסוסייהם הם מלאכים כמבאר לעיל בתוך המעשה עין שם וזה שסיים הפסוק: "ומצרים אדם ולא אל וסוסייהם בשׂר" וכו' והבן:

"וה' יטה ידו וכשל עוזר ונפל עזר ויחדו כלם יכליו" הינו בחינת היד הנ"ל: כי על היד נאו ששניהם יהיו נכליו, העוזר והעוזר כנ"ל

"כאשר יהגה הארצה והכפיר על טרפו אשר יקרא עליו מלא רעים" וכו': "כצפריים עפות" וכו': הינו בחינת הארצה הנ"ל והצפריים הנ"ל עין היטב לעיל בתוך המעשה והבן:

"כי ביום ההוא ימאסו איש אלילי כספו ואלילי זהבו" וכו' "ונפל אשור בחרב לא איש וכו' ונס לו מפני חרב וכו' וסלעו ממגור יעבור": זה בחינת השלשה כתות של החרב הנ"ל ונפל ונס זה בחינת שני הכחות הנ"ל "וסלעו ממגור יעבור" זה בחינת חלי הדאר הנ"ל שחולף ועובר חזקו וכחו ממנו כי סלעו פרושו חזקו (וזה בחינת כח השלישי של החרב הנ"ל) עין היטב: והבן:

אחר כל זה סיים הפסוק: "נאם ה' אֵשֶׁר אור לו בציון ותנור לו בירושלים" הינו התנור והאש הנ"ל כנ"ל: ראה והבט והבן כי בהקפיטל הזה מבאר כל המעשה הנ"ל (כל זה דברי רבנו זכרוננו לברכה):

וכן אמר רבנו זכרוננו לברכה בפרוש שכל המעשה כלה מראש ועד סוף היא רמוזה כלה בתוך הקפיטל הנ"ל (הינו ישעיה ל"א) ואמר שכל הדברים של המעשה הנ"ל כלם יכולים למצא במקראות וכיוצא נכגון "וטמאתם את צפוי פסילי כספך ואת אפדת מסכת זהבך תזרם כמו דנה צא תאמר לו" (ישעיה למ"ד) וכמו שכתוב (ישעיה ב): "ביום ההוא ישליך האדם את אלילי כספו ואת אלילי זהבו וכו' לחפור פרות וכו' לבוא בנקרות הצרים" וכו' הינו שישליכו תאות ממון שהיא עבודה זרה ממש ויטמינו עצמן בתפירות וכו' כמבאר במעשה הנ"ל כי הממון הוא מסריח כמו צואה ממש כמו שכתוב: "תזרם כמו דנה צא תאמר לו" וכן כיוצא בזה יכולים למצא כל דברי המעשה הנ"ל במקראות וכיוצא] אבל עקר המעשה כלה נאמרה על קפיטל הנ"ל כי שם היא מבארת ומרמזת כלה אבל אין אתנו יודע עד מה כי אם מה שגלה לנו בפרוש (הינו כל המבאר לעיל) אבל שאר עניני המעשה לא זכינו להשיג איך היא מרמזת בקפיטל הנ"ל אבל אמר בפרוש שכל המעשה כלה מרמזת שם סדר המלך עם אנשיו הנ"ל הוא כן הבעל תפלה עם הגבור: הממנה על האוצרות והחכם: המליץ והאוהב נאמן: הבת מלכה עם בנה: המלך והמלכה: כך הוא הסוד של השם: והם בחינת עולם התקוה: והם עשרה דברים ולא נחשבו כסדר: הינו שלא נחשבו (אלו העשרה הנ"ל) כפי הסדר המבאר בספרי קבלה: אבל יש דברים בגו:

גם מבאר בספרים שכשהשפעת מדה אחת עוברת דרך מדה אחרת שכשמתעכבת שם זאת ההשפעה אזי נקראת על שם אותה המדה הינו שהמדה ששם מתעכבת ההשפעה של מדה אחרת שעוברת דרך שם היא נקראת על שם אותה המדה שבא ממנה ההשפעה ובשביל זה נשתנה כאן הסדר וגם יש עוד כמה ענינים בזה המבארים להבקיאים היטב בספרים כל זה אמר רבנו זכרוננו לברכה בפרוש: גם הבנתי מדבריו שמרמז בזאת המעשה מיתת המלכים ותקונם ובין בבחינת החרב ובין בבחינת התקוה לא נאמרו כסדר העשר בחינות הנ"ל מחמת הטעמים וענינים הנ"ל

ועדיו הדברים סתומים וחתומים כי סוד המעשה לא גלה כלל רק האיר עינינו בפסוקים וענינים הנ"ל כדי שידע שיש בהמעשה סודות נסתרים גדולים ונוראים מאד: ואין אתנו יודע עד מה אשרי מי שיזכה להבין קצת סודות המעשיות הגלו המבארים בזה הספר כי כלם הם חדושים נפלאים ונוראים מאד מאד עמק עמק מי ימצאנו: מה נאמר מה נדבר מי שמע כזאת מי ראה כאלה